

Odlišné stanovisko soudce Stanislava Balíka

Moje odlišné stanovisko směřuje především do odůvodnění usnesení, a to z následujících důvodů.

Jako první se naskýtá otázka, jak má postupovat soudce, který je podle rozvrhu práce členem senátu pro konkrétní věc, za situace, kdy soudce zpravodaj trvá na stanovisku, že návrh je zjevně neopodstatněný, zatímco soudce – člen senátu jej pokládá za návrh podaný kupříkladu někým zjevně neoprávněným.

Z naznačeného zorného úhlu se pak nabízí i varianta, že moje hlasování pro výrok nemá oporu v zákoně o Ústavním soudu a že jsem zákonným soudcem vůbec nebyl. Ježto však většinově senát dospěl k závěru, že návrh je zjevně neopodstatněný a zabýval se jím meritorně, jedná se ve svých formálních důsledcích o rozhodnutí senátní, a tudíž s přimhouřením očí na tím, zda kolegové na mne mohli transferre více práv, než sami habebant, chápu se možnosti uplatnit odlišné stanovisko, byť i bych je v případě odmítnutí návrhu soudcem zpravodajem neměl.

x x x

V okamžicích, kdy jsem marně přesvědčoval soudce zpravodaje o tom, že by měl návrh ve vztahu ke stěžovateli ČSAD Stříbro – F, s.r.o. v likvidaci, (dále jen „stěžovatel“) odmítnout svým usnesením, probíhala mi v hlavě vzpomínka na proslulý červenec před mnoha lety, kdy jsme s malým tehdy synem přenášeli z rozpálené asfaltky hlemýžď

do úkrytu s přáním, „aby je nesnědli Francouzi“.

Již tehdy jsme rozlišovali, zda se jedná o hlemýžďe, jehož právo na život jsme se snažili chránit, a pouhou ulitu, kterou jsme toliko odkopli z vozovky do příkopu.

Je stěžovatel, bez společníka, a v obchodním rejstříku zapsaného jednatele, prázdnou ulitou nebo jeho formální struktura obsahuje osoby, k ochraně jejichž práv je Ústavní soud povolán?

Ústavní stížnost podal stěžovatel na základě plné moci, kterou udělil advokátovi jeho tzv. „jednatele a technicko-obchodní ředitel společnosti“ (dále jen „quasi jednatele“)

Ad absurdum, jaký byl rozdíl v postavení tohoto quasi jednatele od mého, kdybych se v otevřené lhůtě rozhodl udělit, se stejně právně irelevantním tvrzením, že jsem jednatelem ulity stěžovatele já, plnou moc jinému advokátovi?

x x x

Přiznám se, že jsem se zprvu zalekl, že jsem přehlédl nějakou další novelu zákona o Ústavním soudu, a pečlivě několikrát prošel celý zákon. Ustanovení, které by bylo obdobou ustanovení § 41 odst. 5 tr. řádu, jsem však nenalezl ...

Nalezl jsem naopak dosavadní judikaturu, citovanou v odst. 20 usnesení, s nímž se plně ztotožňuji.

Postup zvolený v této věci pokládám za ukvapeně aktivistický.

Připustili-li bychom, že opatrovník ustanovený obecnými soudy, je oprávněn podat ještě i ústavní stížnost, pak předně nelze přehlédnout, že v souzené věci stížnost

za stěžovatele podal zprvu advokát na základě plné moci udělené quasi jednatelem, až po delším čase advokát toliko zaslal plnou moc udělenou opatrovníci.

Mohl v mezidobí zastupovat advokát v řízení před Ústavním soudem jen proto, že přijal zmocnění od osoby, která zcela evidentně nebyla oprávněna za stěžovatele plnou moc udělit?

x x x

Měla-li by role opatrovníka ustanoveného obecným soudem (dále jen „quasi opatrovník“) skončit podáním ústavní stížnosti, neměl by být stěžovateli pro další řízení ustanoven opatrovník Ústavním soudem?

Nebo snad byl quasi opatrovník v roli mouřenína, který splnil účelově zadaný úkol, aby Ústavní soud mohl věc prima vista bez naděje na vydání nálezu – řečeno méně vkusným soudcovským žargonem – „odklidit“?

Bude Evropský soud pro lidská práva postupovat obdobně a přizná quasi opatrovníci rovněž právo podat stížnost na základě ustanovení opatrovníkem, učiněného obecným soudem?

x x x

Běda kolizním opatrovníkům.

Všichni aby teď z opatrnosti podávali ústavní stížnosti jménem nezletilých dětí.

Běda těm, kteří si otevřeli Pandořinu skříňku...

x x x

Co dodat?

Vizte, ó slovní soudci štrasburští, až taková jímala soudce zpravodaje obava z Vašeho předjímaného rozhodnutí, že si pro vydání usnesení v této věci opatřil dva bodyguardy...

V Brně dne 14. ledna 2014